

[Glistrup]

den aktuelle forventning i øjeblikket? Ligger tallet over eller under 42,9 mia kr., og hvor befinder det sig stort set?

Men selv disse 42,9 mia kr., som altså er et lidt forældet tal, er noget, der kan få det til at risle koldt ned ad ryggen på os alle sammen, for det er så langt, langt det største tal, vi nogen sinde har oplevet i Danmarkshistorien – og det efter at hvert af de forudgående 4-5 år har sat rekord i underskud. Derfor er den baggrund, der er for dette lovfor-slag, nok så dystre, og vi kan da være helt enige med regeringen i, at det på nuværende tidspunkt er aldeles uacceptabelt, at der skal rende 42,9 mia kr. mere ud af statskassen i 1980, end der render ind i statskassen.

Fremskridtsløsningen er som bekendt den, at vi siger: i den situation må man sørge for, at der løber lidt mindre ud af statskassen – meget mindre ud af statskassen – således at vi på den måde får underskuddet nedsat. Det vil igen sige, at vi overflytter samfundets arbejdskraft og andre ressourcer fra den offentlige sektor til den private sektor, hvad der som bekendt er aldeles nødvendigt, da det kun er ved produktion i den private sektor, vi kan standse valutagældsætningen og få tilbagebetalt de 71 mia kr., som denne og tidligere regeringer har soldet op. Vi har jo underskud.

Dette forslag fra regeringens side går ud på en anden løsning, nemlig at man vil klare denne forskel ved at låne penge. Når man taler om at låne penge fra statens side, så burde man først og fremmest understrege, at det at låne betyder, at man om føje år skal til at tilbagebetale med renter og rentes rente. Det vil med andre ord sige, at de statsudgifter, der allerede er alt for store – 42,9 mia kr. større end indtægterne – i de kommende år skal være endnu større, nemlig svarende til de renter og afdrag, der skal erlægges på de lån, der her optages. Det er en aldeles uholdbar måde at løse problemerne på, at man på denne måde vil forsøge at slukke et bål ved at kaste benzin på det. Derfor må fremskridtspartiet meget stærkt vende sig imod dette lovforslag. Det kan ikke nytte noget at tro, man kan løse problemerne på den måde.

Jeg ved godt, at man i finansministeriet har den opfattelse, at 42,9 mia kr. inddraget ad lånevejen er noget, som man godt kan tillade sig, for så har aktiviteten i samfundet først været der, altså med andre ord, at de

penge, der indbetales til statskassen ved, at man går hen og køber obligationer, skulle være en anden slags penge end dem, man i givet fald f. eks. vil indbetale i skatter, eller de penge, man kunne spare ved at nedsætte de offentlige udgifter. Men det er nu engang tusindkronesedler af præcis den samme type, der bruges, hvad enten man går hen og køber obligationer, eller man sætter dem i sving ved at have disse umanerlig høje statslige udgifter, der, som figura viser, ganske og aldeles overstiger det, som landets økonomiske bæreevne er til. Det er tusindkronesedler, der lige så vel kan iværksætte eller ikke iværksætte en produktion og en efterspørgsel og dermed have indflydelse på beskæftigelsessituationen. Det er med andre ord regeringens finanspolitiske teoretiske grundlag på dette område. Jeg vil ikke beskyldte regeringen for, at det er med dens gode vilje, at det er gået, som det er med vores arbejdsløshed, med vores betalingsbalanceunderskud, med vores ågerrenterekord osv., men man har altså simpelt hen den opfattelse, at en tusindkrone-seddel er forskellig, alt efter om den slippes ud i form af øgede offentlige udgifter, eller den inddrages i form af låntagning; det er et af de fundamentale fejlsyn, man har gjort sig skyldig i.

Mens det altså er aldeles økonomisk oprørende og i den givne situation fædrelandsdræbende, at man kører med § 1 og § 2 om, at staten yderligere skal gældsætte sig for 45 mia kr., er det, man finder i lovforslagets § 3, socialt aldeles oprørende. I § 3 har man det salgargument, når man skal ud at sælge de pågældende obligationer til folk, at man siger: den indtægt, I får ved at købe disse obligationer til underkurs, og den kursavance, I altså opnår, cementerer vi ved dette lovforslag, så I kan regne aldeles sikkert med, at I kan lave skattefiduser med den; det er jo det, der står i § 3 og intet andet. Der ville selvfølgelig ikke i et sådant lovforslag fra finansministerens side være nogen som helst grund til at optage en skatteparagraf, hvis det ikke havde været, fordi man ville bruge det som et slående salgargument og dermed faktisk tilsikre befolkningen, at der her er en skattefidusordning, som de kan regne med man under ingen omstændigheder vil angribe, fordi den bliver vedtaget i så nær tilknytning til § 1 og § 2. Der var selvfølgelig ikke nogen som helst grund til i en ressortministers lov-